

Epistola 1 Ioan (2)

Capitolul 2

Henry Allen Ironside

© SoundWords, Online începând de la: 09.04.2024, Actualizat: 09.04.2024

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

VIAȚA ÎN LUMINĂ

Hristos este Mijlocitorul nostru (versetele 1,2)

Versetele 1,2

1. Ioan 2.1,2: Copiii mei, acestea vi le scriu, ca să nu păcătuiți; și, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept; și El este ispășire pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă.

Aceste două versete corespund celei de-a doua părți a mesajului pe care l-am studiat în primul capitol. Să ne amintim că în 1. Ioan 1.5 citim: „Acesta este mesajul”, iar în restul capitolului, inclusiv în primele două versete din capitolul doi, găsim mesajul în întregime. Acesta este mesajul pe care Ioan și ceilalți apostoli au fost însărcinați de Hristos să îl ducă în lume. Este mesajul despre pierderea totală a omului în întuneric și despre valoarea ispășitoare a sângelui prețios al lui Hristos. Acest mesaj ne spune cât de important este să venim cu păcatele noastre în prezența lui Dumnezeu și să găsim iertarea. În acest capitol, Ioan se preocupă cu eșecul credincioșilor care au fost curățați din punct de vedere judiciar de orice păcat. Cum rămâne cu eșecul nostru? Pentru că știm că toți eșuăm - oricât de mult am regreta aceasta.

Îmi amintesc că am ascultat într-o vară o predică, destul de amuzantă, în care predicatorul povestea despre o fetiță care fusese lăsată de părinții ei la o altă familie, în timp ce părinții erau în călătorie. Când mama și tatăl ei au luat-o în cele din urmă și se îndreptau spre casă, ea i-a spus tatălui ei: „Tată, erau patru băieței în casa în care am stat”. - „Da, știam asta”, a spus el. „Tată, acolo au o slujbă de familie în fiecare seară.” - „Mă bucur să aud asta.” - „Tată, în fiecare seară, tatăl lor se roagă pentru cei patru băieței.” - „Asta e foarte frumos.” - „Tată, el se roagă ca Dumnezeu să-i facă băieți cumiți și să nu facă nimic rău”, a spus fetița. „Asta e foarte drăguț.” Ea a tăcut un moment, apoi a spus: „Dar, tati, El nu a făcut-o încă.”

Sunt mulți oameni ca acesta. Ne rugăm ca Dumnezeu să ne facă buni și sfinți și ca viețile noastre să fie vieți de biruință. Dar mă tem că mulți dintre noi trebuie să mărturisească faptul că Dumnezeu nu a făcut asta încă. Recunoaștem faptul că păcătuim și eșuăm. Inimile noastre aproape că se frâng din cauza eșecurilor noastre. Dar cum rămâne cu păcatele credincioșilor?

În primul rând, credincioșii nu ar trebui să păcătuiască. Ioan ne spune: „Copiii mei, acestea vi le scriu, ca să nu păcătuiți; și, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept” (1. Ioan 2.1). Cuvântul care este tradus [în KJV și în Luther 1912] prin „copilași” ar putea fi mai bine tradus prin „copii” sau „copii dragi”, deoarece cuvântul original nu se referă la vârstă sau mărime. Este un cuvânt care îi include pe toți cei care sunt născuți din Dumnezeu. Înseamnă literalmente „cei născuți”, adică cei care s-au născut în familia lui Dumnezeu. „Copiii mei, acestea vi le scriu, ca să nu păcătuiți”. Este dorința, voința lui Dumnezeu pentru copiii Săi, ca noi să nu păcătuim. Dumnezeu nu ne-a răscumpărat pentru Sine doar pentru a ne duce în cer, ci și pentru ca noi să trăim spre lauda gloriei Sale în această lume.

Mai târziu citim: „Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul” (1. Ioan 3.9). Cu alte cuvinte, ei nu trăiesc în practicarea păcatului. Atunci când o persoană este mântuită, are loc o schimbare. Dacă viața unei persoane nu se schimbă, ea nu este născută din Dumnezeu. Din momentul în care omul este născut din nou, el urăște păcatul și iubește sfințenia. Dacă nu urăște păcatul și nu iubește sfințenia, nu este născut din Dumnezeu. Pe de altă parte, recunosc faptul că „nu este nici un om drept pe pământ, care să facă binele și să nu păcătuiască” (Eclesiastul 7.20). Nu există nimeni care să nu dea greș. Nu că Dumnezeu nu este în stare să ne izbăvească de el, dar noi nu reușim să ne ținem ochii fixați cu stăruință asupra lui Hristos și să ne considerăm „morți față de păcat, dar vii pentru Dumnezeu în Hristos Isus” (Romani 6.11).

În momentul în care un credincios devine preocupat cu sine, indisciplinat și neglijent în rugăciune, el păcătuiește. Observă: păcatul constă nu numai în a face răul vizibil, ci și în a nu face binele pe care știi că ar trebui să-l faci: „Deci acelaia care știe să facă bine și nu-l face, aceasta îi este păcat” (Iacov 4.17).

Întâlnesc adesea oameni care spun că nu păcătuiesc niciodată. Îi întreb: „Ce vrei să spui mai exact prin asta? Vrei să spui că nu încalci niciodată niciuna dintre cele zece porunci?” – „Da”, răspund ei. „Vrei să spui că nu comiți niciodată o nedreptate evidentă?” – „Da.” – „Vrei să spui, de asemenea, că faci tot ceea ce știi că ai putea face pentru Dumnezeu, că profiți de orice ocazie de a face bine, de orice ocazie de a vorbi în Numele lui Hristos, de orice ocazie de a-L glorifica pe Domnul și Mântuitorul tău?”. Dacă sunt cât de cât sinceri, își pleacă capul și spun: „Nu, mă tem că nu”. Așadar, păcătuiești. Păcatul nu este doar încălcarea anumitor principii morale, ci și eșecul în a face binele, pe care știi că ar trebui să-l faci.

„Și dacă cineva a păcătuیت”: în greacă se folosește aici timpul aorist pentru verbul „a păcătuیت”; aceasta înseamnă „dacă cineva comite un păcat la un anumit moment dat”. Nu este vorba despre a trăi în păcat, ci despre un anumit eșec. „Dacă cineva a păcătuیت”, atunci ce se întâmplă? Unii cred că păcatul rupe imediat legătura care îl leagă pe credincios de Hristos. Dacă aceasta ar fi adevărat, nimeni nu ar avea vreodată siguranța de a fi creștin. Dar există două legături care ne leagă de Hristos:

1. În primul rând, *legătura unității*. Această legătură este atât de puternică, încât greutatea lumii nu ar putea să o rupă. Însuși Domnul nostru a spus: „Oile Mele aud glasul Meu, și Eu le cunosc și ele Mă urmează. Și Eu le dau viață eternă; și nicidecum nu vor pieri niciodată și nimeni nu le va smulge din mâna Mea” (Ioan 10.27,28). Nimic nu poate rupe vreodată legătura noastră cu Hristos, odată ce aceasta a fost realizată prin Duhul lui Dumnezeu.
2. Dar mai există ceva care îl leagă pe credincios de Domnul, și anume *legătura de părtășie*. Această legătură este atât de delicată încât poate fi ruptă cu ușurință. Un gând păcătos o poate rupe. O faptă necreștină o va distruge. Un minut de răsfăț în nebunie o va rupe, iar această legătură nu ar putea fi restabilită niciodată dacă ar depinde în întregime de noi. Vorbim adesea despre lucrarea terminată a lui Hristos, și pe bună dreptate. Când Domnul nostru a atârnat pe cruce, a strigat: „S-a sfârșit!” (Ioan 19.30)! Și-a plecat capul și Și-a dat duhul, și astfel s-a încheiat lucrarea care ne salvează sufletele

noastre vinovate. „Am înțeles că tot ce face Dumnezeu va fi pentru totdeauna: nu este nimic de adăugat la aceasta și nimic de scăzut din ea; și Dumnezeu face aceasta ca ei să se teamă înaintea Lui” (Eclesiastul 3.14). Lucrarea terminată a lui Hristos stă singură în desăvârșirea absolută. Sufletele noastre se pot odihni pe această lucrare terminată.

Când un credincios era pe moarte, cineva s-a aplecat asupra lui și l-a întrebat: „Este totul în regulă?” Omul a răspuns: „S-a terminat; pe aceasta mă pot odihni pentru eternitate”.

Pe o viață, pe care nu am trăit-o;
Pe o moarte, pe care nu am murit;
Pe viața și moartea Altuia
Îmi pun întreaga veșnicie.¹

S-a sfârșit, o, da;
S-a împlinit fiecare iotă.
Păcătosule, asta e tot ce-ți trebuie.
Spune-mi, nu-i așa?²

Nimic nu poate fi adăugat la o lucrare terminată. Este perfect biblic să vorbești despre lucrarea terminată a lui Hristos, dar este la fel de biblic să vorbești despre lucrarea neterminată a lui Hristos. Iubitul nostru Domn, care a încheiat o lucrare, atunci când a murit pentru păcatele noastre, a început o altă lucrare, atunci când S-a înălțat la dreapta Tatălui din cer. Acolo, în glorie, „El trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei {sau pentru noi}” (Evrei 7.25). Această lucrare de mijlocire are două aspecte. În epistola către Evrei citim că El este acolo la Dumnezeu ca Mare Preot al nostru. În calitate de Mare Preot, El este capabil să ne reprezinte în chip desăvârșit înaintea lui Dumnezeu. Noi suntem văzuți în El și El este acolo pentru a ne acorda har în momente de nevoie. Ca Mare Preot, El poate să simtă cu noi în slăbiciunile noastre și are milă de noi în toate slăbiciunile noastre (Evrei 4.15). Compasiunea Lui nu are nimic de-a face cu păcatele noastre, ci cu slăbiciunile, cu neputințele noastre. Dacă ne folosim de lucrarea Sa de Mare Preot, nu vom cădea în păcat. Putem să mergem la El, mai marele nostru Mare Preot, și „să primim îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit” (Evrei 4.16).

Sfânta Scriptură ni-L prezintă pe Hristos nu numai ca Mare Preot al nostru, ci și ca Avocat [sau Apărător] al nostru. În calitate de Avocat al nostru, El Se preocupă de păcatele credincioșilor. Se spune că El este Mare Preot pe lângă Dumnezeu, dar este și Avocatul nostru pe lângă Tatăl. Cu cât citesc mai mult Biblia, cu atât mai mult îmi dau seama de exactitatea Sfintei Scripturi. Cu cât aud mai mult pe oameni vorbind despre Biblie, cu atât mai mult sunt uimit de cât de inexacti suntem atunci când vorbim despre lucrurile divine. Este firesc să vorbim despre Hristos ca despre Marele Preot la Tatăl sau despre Avocatul de la Dumnezeu, dar aceasta ar dilua adevărul Scripturii. Păcatele mele sunt îndepărtate prin sângele lui Hristos și am o reprezentare desăvârșită înaintea tronului lui Dumnezeu în mai marele meu Mare Preot: „De aceea și poate să mântuiască până la desăvârșire pe aceia care se apropie de Dumnezeu prin El, trăind pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7.25).

Când m-am întors la Dumnezeu, Dumnezeu a devenit Tatăl meu. În Biblie, nu există o paternitate universală a lui Dumnezeu. El este Tatăl doar al celor care sunt născuți din nou. Atunci când eşuez ca credincios sau cad în păcat, citesc: „Avem la Tatăl un Mijlocitor (Apărător), pe Isus Hristos, Cel drept” (1. Ioan 2.1). Nu un apărător la Dumnezeu, ci la Tatăl. De ce la Tatăl? Pentru că Duhul lui Dumnezeu mă învață că relația noastră nu a fost compromisă! Când păcătuiești, diavolul spune: „Acum ai făcut-o; ai fost creștin înainte, dar nu mai ești. Dumnezeu nu mai este Tatăl tău”. Aceasta este doar o minciună a diavolului, pentru că este scris: „Noi avem un Mijlocitor la Tatăl”.

În limba greacă, cuvântul *paraclete* - tradus prin „mijlocitor” în 1. Ioan 2.1 - înseamnă „unul care este de partea ta, ca să te ajute”. Același cuvânt este tradus prin „Mângâietor” în Ioan 14.16; 14.26; 15.26; 16.7 [în unele traduceri]. În Evanghelie, Isus a vorbit despre „Mângâietorul” pe care Tatăl Îl va trimite în Numele Său. Mângâietorul - Duhul lui Dumnezeu - vine de la Tatăl și este trimis atât de Tatăl, cât și de Fiul. De fapt, Domnul spune: „Eu Mă duc, dar voi trimite pe Mângâietorul - unul care va sta lângă voi ca să vă ajute în orice moment de nevoie”. Pe de altă parte, citim în 1. Ioan 2.1 că avem un Mângâietor sau un Mijlocitor la Tatăl, „pe Isus Hristos, Cel drept”. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a trimis Duhul Sfânt pe pământ pentru ca El să locuiască în mine și să fie Mijlocitorul meu aici pe pământ - pentru ca El să aibă grijă de interesele lui Dumnezeu în mine. În afară de aceasta, El L-a luat pe Domnul nostru în cer, pentru ca El să fie Mijlocitorul meu acolo la Tatăl și să reprezinte interesele mele la Tatăl.

De ce ai tu nevoie de un Mijlocitor în cer? Pentru că tu ai un mare adversar. Un Mijlocitor este cineva care îți reprezintă cazul în instanță. Nu te poți apăra singur, dar dacă te duci la Apărătorul tău, el te va apăra și îți va pleda cauza împotriva adversarului tău. Satan este numit „acuzatorul fraților noștri” în Apocalipsa 12.10, „care îi acuza înaintea Dumnezeului nostru zi și noapte”. Atunci când păcătuiești, diavolul se numește pe sine însuși acuzatorul tău în fața Înaltei Curți a cerului. Diavolul merge direct în prezența lui Dumnezeu și spune: „Este acesta unul dintre creștinii voștri? Ascultă ce spune acum; vezi ce face!” El este acolo pentru a acuza, dar Domnul binecuvântat este acolo. El Își arată rănilor, Își întinde mâinile și Îi spune Tatălui: „Am rezolvat toate aceste lucruri când am murit pe crucea de pe Golgota”.

Îl aud pe acuzator răcnind
de relele pe care le-am făcut;
Le cunosc bine și altele mii;
Domnul nu găsește niciuna.³

Vrăjmașul nemilos ne acuză
și păcatele se adună ca un fluviu,
dar Dumnezeu respinge orice atac:
Hristos a plătit deja cu sângele Său.⁴

Îmi recunosc vinovăția atunci când cad în păcat și aș putea decădea cu ușurință în disperare. Dar am un Mijlocitor în prezența Tatălui, care mă reprezintă în chip desăvârșit. Dumnezeu mă vede în El. Nu stau pe baza propriei mele dreptăți, ci pe baza dreptății desăvârșite a lui Isus Hristos. Și astfel pot vorbi cu autoritate; pot cere cu autoritate, pentru că Hristos a murit chiar pentru păcatul care mă chinuie acum: „dacă cineva a păcătuie, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe

Isus Hristos, Cel drept; și El este ispășire pentru păcatele noastre”.

Cuvântul „ispășire”, așa cum este folosit în Epistola lui Ioan, este diferit de cel din Epistola către Romani. În Epistola către Romani, ispășire înseamnă *capacul ispășirii*. În Romani 3.25 se spune: „Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire (literar: scaun al îndurării), prin credința în sângele Lui”. Referirea este la capacul ispășirii, locul de întâlnire dintre Dumnezeu și om [în Leviticul 16.11-19]. Dar în 1. Ioan 2.2 și 1. Ioan 4.10, ispășire înseamnă *împăcare* sau *reabilitare*. Eșecul meu nu poate anula lucrarea crucii. Hristos a murit, a înviat din morți și S-a înălțat la dreapta lui Dumnezeu, unde mijlocește pentru mine ca Apărător al meu. Acolo El Se preocupă cu cauza mea. El Însuși este ispășirea.

În 1. Ioan 2.1 nu se spune: „Dacă cineva se pocăiește, avem un Apărător; dacă cineva își mărturisește păcatele, avem un Avocat; dacă cineva plânge pentru păcatele sale, avem un Mijlocitor”. În schimb, se spune: „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor”. Nu numai că am un Mijlocitor atunci când mă căiesc, dar în momentul în care eșuez, Hristos se ocupă de cazul meu chiar înainte de a mă căi. În clipa în care un cuvânt neplăcut mi-a trecut pe buze, în clipa în care am comis o faptă rea, în clipa în care am acționat nechibzuit într-o chestiune de afaceri, în clipa în care conștiința mea a fost împovărată și am fost tulburat, diavolul a stat înaintea lui Dumnezeu și m-a acuzat. Dar, în același moment, Fiul lui Dumnezeu era acolo pentru a mă reprezenta. Ca urmare a intervenției Sale, Duhul Sfânt ia Cuvântul lui Dumnezeu și Îl pune pe conștiința mea, iar eu îmi mărturisesc păcatul. Este posibil ca conștiința mea să nu fi fost tulburată decât la ceva timp după eșecul meu. Poate că nu mi-am dat seama de adevărata stare a inimii mele decât în noaptea în care nu m-am putut ruga și m-am întrebat: „Ce s-a întâmplat?”. Atunci am strigat: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile” (Psalmul 139.23)! Ca răspuns la mijlocirea Domnului meu, Duhul lui Dumnezeu spune: „Nu-ți aduci aminte de cuvântul rău, de gândul nelegiuit, de răutatea pe care ai făcut-o, de duhul neiertător, de egoismul, de caracterul lumesc?”. Vinovăția mă copleșește și mă prăbușesc înaintea lui Dumnezeu și spun: „O, Dumnezeule, nu pot dormi în noaptea aceasta până nu-ți spun totul”. Apoi îmi spun istoria, mărturisindu-mi eșecurile, slăbiciunile și păcatele și, pe măsură ce fac aceasta, experimentez binecuvântarea promisiunii: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate” (1. Ioan 1.9). Adevărul minunat este că toate experiențele prin care am trecut nu mi-au afectat relația cu familia lui Dumnezeu.

Soția mea și eu am crescut doi băieți. Ca și alți băieți, ei sunt de obicei foarte bine crescuți, dar uneori ne fac multe probleme. Au fost momente în care au fost o mare mângâiere pentru noi, apoi au fost momente în care nu au fost așa cum ar fi trebuit să fie, iar aceasta ne-a îngrijorat. De multe ori am fost nevoiți să-i disciplinăm și să le spunem: „Du-te în camera ta și stai acolo până când vei putea pune în ordine chestiunea de față, până când vei fi gata să-ți recunoști greșelile și să-ți ceri iertare”. Uneori, voința copilului este împotriva voinței părinților. Orele trece fără ca nedreptatea să fie recunoscută. Apoi vine ora cinei, iar când copilul aude zgomotul vaselor, strigă: „Tată!”. Eu urc la etaj și el întreabă: „Pot să cobor la cină?” – „Asta depinde de tine. Mărturisește-ți greșeala și poți coborî”. – „Ei bine”, spune el, „dacă tu crezi că am greșit, îmi pare rău”. – „Nu, nu așa merg lucrurile”, așa că îl las și mă întorc jos. În curând, mâncarea este servită și mirosul urcă la etaj. Lui i se face foame și strigă din nou. Mă duc sus și el încearcă să evite problema spunând: „Dacă tu și mama credeți că ceea ce am făcut este

greșit, cred că este așa și îmi pare rău”. – „Nu, «cred» nu este suficient” și mă întorc să cobor scările. Poate la jumătatea drumului îl aud plângând: „Tată, tată, te rog să mă ierți. Am fost foarte obraznic și încăpățânat”. Cât de mult îmi place să-l iau în brațe, să-i dau un sărut de iertare pe frunte și să-i spun: „Coboară, cina va fi mult mai gustoasă cu tine”.

La fel se întâmplă și cu Dumnezeu și Tatăl nostru. Păcatul nu afectează relația, dar el lezează părtășia noastră. Dar Domnul nostru Se află în prezența lui Dumnezeu Tatăl pentru a mijloci pentru poporul Său și, ca urmare a mijlocirii Sale, suntem aduși la pocăință și la mărturisirea păcatului, iar El ne restabilește cu bunăvoință părtășia.

Ascultarea, dovada noii vieți (versetele 3-11)

Apostolul ne prezintă acum câteva teste pentru mărturisirea noastră creștină. *Una* este să spui: „Sunt creștin”, dar alta este să posezi viața eternă. *Una* este să spui: „Sunt un copil al lui Dumnezeu”, și cu totul altceva este să cunoști binecuvântarea minunată a nașterii din nou. Spunem noi că suntem creștini? Mărturisim că suntem copii ai lui Dumnezeu? Atunci trebuie să dovedim prin viața noastră.

Versetul 3

1. Ioan 2.3: Și prin aceasta știm că-L cunoaștem, dacă ținem poruncile Lui.

Ioan nu vorbește aici din punct de vedere juridic. În Vechiul Testament, poruncile lui Dumnezeu erau prezentate omului în vederea obținerii vieții. Legea spunea despre omul care respecta poruncile ei: „Dacă [omul] le va împlini, va trăi prin ele” (Leviticul 18.5). Dar aici, sub har, este exact invers: omul care trăiește prin credință va împlini poruncile lui Dumnezeu. Oricine spune că trăiește pentru Dumnezeu și totuși este complet indiferent față de voia lui Dumnezeu nu este născut din Dumnezeu. El este încă „în fierea amărăciunii și în legătura nedreptății” (Faptele apostolilor 8.23). Copilul lui Dumnezeu se bucură de ascultarea față de voia lui Dumnezeu. Nu că ascultarea lui este perfectă, pentru că ea nu este niciodată așa. Există doar *Unul* singur care poate spune: „Eu fac întotdeauna cele plăcute Lui” (Ioan 8.29). Dar dragostea pentru voia lui Dumnezeu izvorăște din sufletul unui om care este cu adevărat reînnoit. El se bucură să umble în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu, dovedind astfel că este un copil al lui Dumnezeu. El nu numai că se bazează pe Cuvântul care spune: „Cine crede în Fiul are viață eternă” (Ioan 3.36), dar găsește în el însuși ceea ce îi confirmă credința - ceea ce dovedește că el este născut din Dumnezeu. Această nouă dorință de a face voia lui Dumnezeu nu vine de la omul natural. Prin natura noastră, preferăm să facem propria noastră voință; preferăm să mergem pe drumul nostru. Dar când ne încredem în Hristos, învățăm să ne bucurăm de voia Sa divină.

Versetele 4,5

1. Ioan 2.4,5: Cine zice: „Îl cunosc!” și nu ține poruncile Lui este un mincinos și adevărul nu este în el; dar oricine păzește Cuvântul Său, în el dragostea lui Dumnezeu este cu adevărat împlinită. Prin aceasta cunoaștem că suntem în El.

Există o diferență între păzirea Cuvântului lui Dumnezeu și păzirea poruncilor Lui. Desigur, puțin mai târziu se spune: „Porunca cea veche este Cuvântul” (1. Ioan 2.7). Dar nu se poate spune cu adevărat că Cuvântul este porunca. Porunca este cuprinsă în Cuvânt, dar Cuvântul este mai mult decât porunca. Cuvântul este expresia voinței lui Dumnezeu, exprimată fie printr-o poruncă directă, fie în alt mod, iar noi, cei care suntem mântuiți, dorim să păzim Cuvântul Său. Aceasta este lauda pe care Domnul a adus-o bisericii din Filadelfia: „Ai păzit Cuvântul Meu și nu ai tăgăduit Numele Meu” (Apocalipsa 3.8). Domnul Însuși face această distincție între păzirea poruncii Sale și păzirea Cuvântului Său. În Ioan 14.15 El spune: „Dacă Mă iubiți, țineți poruncile Mele”. Dar puțin mai târziu El adaugă: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu” (Ioan 14.23).

Următoarea istorisire ilustrează diferența dintre „poruncă” și „cuvânt”. Unei fetițe îi plăcea să se joace cu prietenele ei după ce venea de la școală. Într-o zi, mama ei i-a spus: „Draga mea, când te întorci astăzi de la școală, vreau să faci niște treburi. Să faci curat în sufragerie și să pui masa pentru cină. Eu voi fi plecată pentru o vreme, dar când vei termina, poți ieși să te joci”. Pentru că era un copil ascultător, când s-a întors de la școală, a făcut ceea ce mama ei i-a spus să facă. Acesta era modul ei de a-și arăta dragostea.

Altă dată, nu a primit un astfel de ordin, dar când a venit acasă, a auzit-o pe mama ei vorbind cu vecina. Mama ei a spus: „Știi, chiar nu știu cum o să trec de după-amiaza asta. Am invitat musafiri la cină și sunt panicată pentru că nu am pregătit nimic încă. Sunt atât de epuizată și totuși trebuie să curăț cartofi, să pregătesc legume și nu știu cum o să mă descurc cu toate astea.” Dimineața, mama îi spusese fiicei sale: „Când vii azi de la școală, poți să ieși să te joci până te chem la cină”. Dar fetița, care auzise această conversație între mama ei și vecina, a spus: „Mamă, du-te și întinde-te o oră. Eu voi curăța cartofii, voi pregăti legumele, voi pune masa și te voi ajuta să pregătești cina”. – „Dar ți-am spus că azi poți să te joci”, i-a răspuns mama ei. „Oh, dar nu-mi place să mă joc afară când știu că ești atât de nefericită aici, în acasă”, a replicat copilul. Ieri, fetița a respectat poruncile mamei sale, iar astăzi se ține de cuvânt. Cât de mult trebuie să se fi bucurat inima mamei, că fiica ei făcea aceste lucruri, deși nu i se poruncise să le facă!

Atunci când credinciosul studiază Cuvântul lui Dumnezeu, el găsește porunci directe - lucruri concrete pe care Domnul i-a spus să le facă. Și pentru că Îl iubește pe Domnul său, este o bucurie pentru el să respecte aceste porunci. Dar când citește mai departe, el dă peste pasaje care nu conțin nicio poruncă, ci exprimă dorințele lui Dumnezeu - dorința inimii Sale pentru poporul Său. Adevăratul credincios spune: „Pentru că mi-ai câștigat inima, dragă Mântuitorule, voi păzi cuvintele Tale”. – „Dar oricine păzește Cuvântul Său, în el dragostea lui Dumnezeu este cu adevărat împlinită. Prin aceasta cunoaștem că suntem în El.” (1. Ioan 2.5). Cuvântul este revelația a ceea ce este Dumnezeu și a modului în care El locuiește în credincios. Prin urmare, păzirea Cuvântului Său este dovada vieții lui Hristos în cel pe care El l-a răscumpărat.

Versetul 6

De aceea, apostolul a adăugat:

1. Ioan 2.6: Cine zice că rămâne în El este dator și el însuși să umble așa cum a umblat El.

Eu nu pot fi tot ceea ce este Isus; este imposibil. Isus este Sfântul lui Dumnezeu și, deși sunt născut din nou, sunt încă o ființă umană sărmană, neîndestulătoare și păcătoasă. Dar sunt chemat să umblu așa cum a umblat El, pentru că Hristos ne-a lăsat „o pildă, pentru ca noi să călcăm pe urmele Lui” (1. Petru 2.21). Eu trebuie să-L glorific mergând pe urmele Lui.

Versetul 7

1. Ioan 2.7: Preaiubiților, vă scriu nu o poruncă nouă, ci o poruncă veche, pe care ați avut-o de la început. Porunca cea veche este Cuvântul pe care L-ați auzit.

Am examinat expresia „de la început” din primul capitol și am văzut că ea diferă de cuvintele din Geneza 1.1, care vorbesc despre începutul creației. Când Ioan a spus: „Nu vă scriu o poruncă nouă, ci o poruncă veche, pe care ați avut-o de la început” (1. Ioan 2.7), el nu se referea la ceva ciudat și nou, ci la Cuvântul pe care Domnul L-a rostit când era aici pe pământ. El se referea la începutul epocii creștine.

Învățătorii falși veniseră în Biserică și înșelau poporul lui Dumnezeu cu învățăturile lor. Apostolul a spus că aceste învățături trebuie testate prin întrebarea: Au fost aceste lucruri învățate de la început? După cum am văzut deja, în creștinism: „Ceea ce este nou nu este adevărat, iar ceea ce este adevărat nu este nou”. Noi nu suntem în curs de a descoperi creștinismul. Creștinismul a fost o revelație dată oamenilor cu frică de Dumnezeu de către Duhul Sfânt chiar la începutul epocii Bisericii. Cu alte cuvinte, Ioan a spus: „Întoarceți-vă la relatările din viața Domnului nostru, vedeți ce a învățat El Însuși și umblați în ascultare de cuvântul Său”. Domnul nostru nu numai că a rezumat poruncile când a spus: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții” (Ioan 13.34), dar aceasta a fost instrucțiunea Sa privind ascultarea de voia lui Dumnezeu.

Versetul 8

Dar acum porunca capătă un nou caracter. De când Hristos a murit, a înviat dintre morți, S-a înălțat la cer și a trimis Duhul Sfânt să locuiască în inimile credincioșilor, au existat milioane de bărbați și femei născuți din nou. Apostolul le-a explicat:

1. Ioan 2.8: Din nou vă scriu o poruncă nouă, ceea ce este adevărat în El și în voi; pentru că întunericul se duce și lumina cea adevărată deja strălucește.

Porunca este Cuvântul lui Dumnezeu, iar Cuvântul a fost exprimat în viața lui Hristos. Când suntem născuți din nou, ni s-a dat viața lui Hristos, astfel încât ceea ce este adevărat în El este adevărat și în noi. Singurul lucru, pe care Isus putea să-l facă atunci când era aici pe pământ, era voia lui Dumnezeu. El nu a avut niciun alt gând sau vreo altă dorință. Acum El locuiește în noi și, dacă suntem creștini credincioși, avem viața Lui în noi. Când Ioan vorbește despre porunca Domnului, el spune că ea este nouă, pentru că viața divină este a noastră, și astfel Cuvântul este atât în El, cât și în noi. Când îi cere credinciosului să facă voia lui

Dumnezeu, Domnul nostru îți cere să faci exact ceea ce credinciosul dorește să facă.

Să presupunem că o mamă îl cheamă pe doctor pentru a consulta copilul mic. Micuțul pare să fie foarte bolnav. După o examinare atentă, medicul spune: „Mă tem că bebelușul este foarte bolnav. Vă voi lăsa niște medicamente. Nu neglijați copilul și nu fiți indiferentă la nevoile sale. Supravegheați-l cu atenție, asigurați-vă că primește medicamentele în mod regulat și că este protejat de orice lucru care ar putea înrăutăți situația în loc să-l facă bine. Vă rog să aveți grijă de copil!” Îți cere el mamei să facă ceva care este dificil? Nu. Ea ar răspunde probabil: „Exact asta vreau și intenționez să fac. Îl iubesc pe acest copilaș și nimic nu m-ar determina să fiu neglijentă cu el. Vreau să fac tot ce pot mai bine pentru el”. Mamei i se cere să facă exact ceea ce dorește inima ei. La fel se întâmplă și cu credinciosul: Tu, „care erai odinioară străin și vrăjmaș în gândire, prin lucrări rele” (Coloseni 1.21), acum iubești să faci ceea ce îți cere El. Noi ne bucurăm de voia lui Dumnezeu.

„Din nou vă scriu o poruncă nouă ... întunericul se duce și lumina cea adevărată deja strălucește” (1. Ioan 2.8). Cuvântul „a trecut”⁵ din traducerea engleză King James nu reflectă exact timpul din original. Ceea ce spune de fapt Ioan este: „Întunericul trece, iar lumina cea adevărată strălucește acum”. Când ne uităm la lumea din jurul nostru și în interiorul nostru, putem vedea că întunericul nu a trecut. Chiar dacă Evanghelia harului lui Dumnezeu a fost predicată de aproape două mii de ani, întunericul nu a dispărut. Există încă milioane de oameni în întuneric și în umbra morții. Oricât de bine L-aș cunoaște pe Domnul meu și cuvântul Său, nu pot spune că întunericul a luat sfârșit în mine. Dar întunericul trece și lumina adevărată strălucește. În fiecare zi Îl cunosc mai bine pe Domnul meu și în fiecare zi înțeleg mai bine voia Lui. Dar până când va veni vremea când voi părăsi acest trup și Îl voi vedea pe iubitul meu Mântuitor față în față, va mai exista încă o anumită măsură de întuneric în mine, chiar dacă toată lumina este în El.

Schiller, poetul german, a spus în timp ce era pe moarte: „Văd totul din ce în ce mai clar”. Nu va trece mult timp până când tot întunericul va dispărea și vom vedea totul în toată claritatea sa în prezența binecuvântată a Domnului nostru.

Versetul 9

În 1. Ioan 2.9,10, apostolul vorbește într-un mod foarte impresionant despre ceva care ar putea foarte bine să-i convingă pe unii dintre noi:

1. Ioan 2.9: Cine zice că este în lumină și îl urăște pe fratele său, este până acum în întuneric.

Dacă îți urăști fratele, indiferent ce mărturisești, ești încă în întuneric. Observă că el nu a spus că poți fi un creștin adevărat care a căzut în întuneric, ci a spus cam așa: Dacă îți urăști fratele, ești „în întuneric până acum”. Nu ai fost niciodată în altă parte. Nu ai fost niciodată în lumină, deloc. Nu poți să ai lumina divină sau Duhul Sfânt sau dragostea lui Dumnezeu care trăiește în tine și totuși să-ți urăști fratele. Și totuși, vedem adesea oameni care mărturisesc Numele lui Hristos și, în același timp, manifestă ură față de alții.

Versetul 10

1. Ioan 2.10: Cine îl iubește pe fratele său rămâne în lumină și în el nu este prilej de poticnire.

Odată cu viața nouă vin lumina și dragostea. Dumnezeu este lumină și dragoste, iar dacă umblăm în părtășie cu El, nimic nu ne va face să ne poticnim. În schimb, vom arăta în mod constant dragostea lui Hristos. Nu există loc pentru ură într-o inimă plină de dragostea lui Dumnezeu.

Versetul 11

1. Ioan 2.11: Dar cine îl urăște pe fratele său este în întuneric și umblă în întuneric și nu știe unde merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii.

Acesta este întunericul natural, în care se nasc toți oamenii. „Întunecați în înțelegere, înstrăinați de viața lui Dumnezeu prin neștiința care este în ei, prin împietrirea inimii lor” (Efeseni 4.18). Aceasta este starea în care se află omul prin natura sa. Dar nu uita că nu suntem condamnați din cauza a ceea ce suntem prin natură. „Și aceasta este judecata: că lumina a venit în lume și oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele” (Ioan 3.19). Nu ești responsabil pentru că ești păcătos prin natură, dar ești responsabil dacă Îl respingi pe Mântuitorul. Nu ești responsabil pentru că te-ai născut în întuneric și mintea ta este întunecată, dar ești responsabil dacă respingi lumina care vine la tine prin Cuvântul lui Dumnezeu. Această lumină va risipi orice întuneric dacă umbli în lumină. Nu vă întoarceți de la razele ei cercetătoare.

Dar dacă oamenii continuă să respingă lumina, poate veni ziua în care Dumnezeu va retrage lumina. În Ieremia 13.16 citim: „Dați glorie Domnului Dumnezeului vostru, mai înainte de a aduce El întunericul și mai înainte de a vi se poticni picioarele pe munții nopții. Și veți aștepta lumina, dar El o va schimba în umbra morții și o va preface în întuneric adânc.” Aceasta este „lucrarea de rătăcire” despre care citim în 2. Tesaloniceni 2.11. Apoi mai este doar un singur pas: pasul spre întunericul etern – „stelele rătăcitoare cărora le este păstrată negura întunericului pentru eternitate” (Iuda 13). „Dar cine îl urăște pe fratele său este în întuneric și umblă în întuneric și nu știe unde merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii.” Dar Isus a spus: „Eu sunt lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nicidecum nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8.12). Crezi tu cu adevărat în El? Este El lumina ta? Este El viața ta astăzi?

Am auzit strigătul de prieten al lui Isus:

„Eu sunt lumina lumii;
în întuneric privește la Mine,
și calea ta va fi luminată!”
Am privit în sus și am găsit în El
Luceafărul frumos al dimineții,
și acum umblu în lumina Lui

spre patrie, spre Domnul.⁶

Copiii lui Dumnezeu (versetele 12,13)

Versetul 12

Aceste versete introduc o secțiune specială a epistolei lui Ioan, în care Ioan are un cuvânt de îndemn pentru toți copiii lui Dumnezeu. Indiferent de anii de viață creștină sau de experiența lor, tuturor li se adresează în versetul 12 când spune

1. Ioan 2.12: Vă scriu, copiilor [dragi], pentru că păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui.

Am omis în intenționat cuvântul „micuți”, care se află în traducerea engleză King James, și l-am înlocuit cu cuvântul „dragi”, deoarece cuvântul tradus prin „copilași” în 1. Ioan 2.12 este un cuvânt grecesc foarte diferit de cuvântul tradus prin „copilași” în versetul 18 din traducerea King James. Primul cuvânt se referă la toți cei care sunt născuți în familia lui Dumnezeu. Este o expresie a afecțiunii. Dar al doilea cuvânt se referă la cei care sunt încă tineri. În versetul 12, Ioan se adresează tuturor celor care au fost răscumpărați de Dumnezeu prin sângele prețios al Domnului Isus Hristos - tuturor celor care au fost adoptați în marea familie a lui Dumnezeu. Ei sunt toți copiii iubiți ai lui Dumnezeu. Dacă L-ai făcut pe Hristos temelie încrederii tale și poți spune acum: „Pe Hristos, Stânca cea tare, stau, | orice altceva este nisip care se scufundă”⁷, atunci ești unul dintre copiii din versetul 12. „Vă scriu, copiilor, pentru că păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui”. El ne-a dat baza acestei iertări în 1. Ioan 1.7: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat”. Nu există nicio altă cale prin care păcatul poate fi șters. Nu există o altă cale prin care oamenii vinovați pot să stea în prezența unui Dumnezeu sfânt. Nu este necesară nicio altă cale, deoarece Domnul nostru Și-a vărsat prețiosul Său sânge ispășitor pe crucea de la Golgota. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că „păcătoșii care au fost scufundați sub potop au pierdut toate petele lor vinovate”⁸ Aceștia sunt copiii lui Dumnezeu.

Toți oamenii sunt, prin natura lor, copiii lui Adam. Ei sunt „înstrăinați de viața lui Dumnezeu prin neștiința care este în ei” (Efeseni 4.18) și „dacă cineva nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3.3). Cei care se încred în Domnul Isus și cred în Evanghelie au fost deja născuți în familia lui Dumnezeu. Petru a spus: voi, care „ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care se strică, ci dintr-una care nu se strică, prin Cuvântul viu, care rămâne pentru totdeauna, al lui Dumnezeu. ... Dar cuvântul Domnului rămâne pentru eternitate. Iar acesta este Cuvântul Evangheliei care v-a fost vestit” (1. Petru 1.23,25). Cu toate că toți credincioșii sunt egali ca răscumpărați ai Domnului și toți cei care cred în Hristos aparțin unei singure familii ca și copii ai lui Dumnezeu, există în mod evident grade diferite de maturitate spirituală, grade de progres în viața creștină. De aceea, în versetele 13 și 14, apostolul îi împarte pe copiii lui Dumnezeu în trei clase, în funcție de gradul lor de creștere „în harul și în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos” (2. Petru 3.18).

Versetul 13a - Părinții

1. Ioan 2.13a: Vă scriu, părinților, pentru că L-ați cunoscut pe Cel care este de la început.

Ioan nu se referea aici la vârstă sau la sex. El nu le scria doar bărbaților în Hristos și excludea femeile. Acești trei termeni - părinți, tineri și copii - sunt folosiți pentru a-i distinge pe credincioși în funcție de măsura creșterii lor în har. Cine sunt părinții? Ei sunt cei care Îl cunosc pe Domnul de ani de zile, au umblat cu Dumnezeu și au îmbătrânit în lucrurile lui Hristos. Lor Ioan le spune: „Vă scriu, părinților, pentru că L-ați cunoscut pe Cel care este de la început”. Este foarte posibil să fii creștin de mulți ani și totuși să nu fii părinte. Sunt mulți care au fost mântuiți de mulți ani, dar sunt atrofiați din punct de vedere spiritual, pentru că acordă foarte puțină atenție lucrurilor spirituale. Petrec atât de puțin timp în Cuvântul lui Dumnezeu, practică atât de rar lucrurile sfinte și știu atât de puțin despre binecuvântările bogate ale rugăciunii și ale părtășiei cu Domnul, încât nu cresc. Dar când apostolul le-a vorbit părinților, el se adresa celor care și-au exercitat privilegiile creștine timp de mulți ani; care au învățat să iubească Cuvântul lui Dumnezeu; care s-au străduit să umble cu Hristos; care au lucrat pentru binecuvântarea altora și care au învățat prin experiență să-L cunoască pe Domnul iubit în toată plinătatea Sa. Când Ioan a scris: „pentru că L-ați cunoscut pe Cel care este de la început”, el nu a vrut să spună: „Știți despre El”, sau: „Știți ceva despre El”, ci: „Îl cunoașteți”. Părinții spirituali trăiesc în comuniune cu El, umblă cu El și vorbesc cu El. El a devenit pentru ei mai drag, mai apropiat și mai real decât orice prieten pământesc. El se apropie foarte mult de ai Săi și, dacă îmi permiteți să folosesc această expresie, El este prezent la ei. El le arată mâinile și picioarele Sale și le spune: „Eu Însumi sunt; atingeți-Mă și vedeți” (compară cu Luca 24.39). El ne cere să ne amintim că El a fost străpuns pentru noi și a îndurat agonia crucii pentru ca noi să putem deveni ai Săi. Așadar, părinții sunt cei care au ajuns să-L cunoască de-a lungul anilor. Ei au învățat să aprecieze dragostea Lui. Lumea și-a pierdut puterea asupra sufletelor lor, pentru că Hristos a umplut ochii inimii lor.

Versetul 13b - Tinerii

1. Ioan 2.13b: Vă scriu, tinerilor, pentru că l-ați învins pe cel rău.

În continuare, Ioan le-a scris „tinerilor”. Aceștia sunt creștinii credincioși puternici, care într-adevăr nu au umblat încă cu Dumnezeu atâția ani ca părinții, dar care s-au maturizat totuși spiritual cu El. Ei au învățat secretul biruinței. În cartea Apocalipsa citim: „L-au învins datorită sângelui Mielului și datorită cuvântului mărturiei lor” (Apocalipsa 12.11). Când Ioan spune: „Vă scriu, tinerilor, pentru că l-ați învins pe cel rău”, putem fi siguri că, prin credința lor în sângele ispășitor al lui Hristos, au reușit să se îndepărteze de lumea care L-a răstignit. Ei s-au despărțit de tot ceea ce nu are loc pentru Domnul lor.

O, prieteni, la revedere!
nu pot merge în iad cu voi;
vreau să fiu doar cu Isus Hristos,
mă voi duce.⁹

Îți amintești de o astfel de experiență? Te-ai îndepărtat de lumea care L-a respins pe Mântuitorul tău și te-ai legat de El, ai luat locul Lui de respingere? Dacă da, atunci te poți baza

pe valoarea nespuse de mare a sângelui ispășitor al lui Hristos, chiar și atunci când satan încearcă să te sperie arătându-ți păcatele tale din trecut. Aceasta este calea de a învinge.

Versetul 13c - Copiii

În cele din urmă, există o a treia clasă în care apostolul împarte familia lui Dumnezeu. Aceștia sunt cei mici, tinerii credincioși în Hristos, iar lor le spune

1. Ioan 2.13c: Vă scriu, copilașilor, pentru că L-ați cunoscut pe Tatăl.

Nu cu mult timp în urmă, ei umblau încă împreună cu lumea în întuneric, dar au auzit invitația plină de har a Mântuitorului iubitor: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11.28). Ei au acceptat invitația Sa, au venit cu toate păcatele și necazurile lor și au învățat că Isus este un adevărat Prieten al tuturor celor care se încred în El. Într-adevăr, până acum încă nu știau prea multe, dar ei Îl cunosc pe Tatăl și au primit Duhul Sfânt.

Dumnezeu nu așteaptă până când noi suntem creștini maturi pentru a ne da Duhul Sfânt. „După ce ați început în Duh, vreți să sfârșiți în carne?” (Galateni 3.3). Noi am început în Duh. Am primit Duhul lui Dumnezeu de îndată ce am crezut în Isus, iar El ne învață să strigăm „Ava, Tatăl!” Ne uităm la fața Lui și putem spune: „Tatăl meu”. Mai sunt încă multe de învățat pentru „copiii mici”. Încă îi așteaptă multe experiențe diferite și există adevăruri minunate care încă trebuie să le fie dezvăluite. Dar ei sunt la fel de primiți în Preaiubitul ca și părinții. Ei sunt la fel de curățați de orice păcat ca și tinerii, care „l-au învins pe cel rău”.

Cum să biruim (versetele 14-17)

Versetul 14a

În versetul 14, Ioan continuă să dea un cuvânt de încurajare, de avertizare și de îndemn pentru fiecare grup de credincioși, motiv pentru care îi menționează din nou pe fiecare în parte pe rând. Părinților el le spune:

1. Ioan 2.14a: V-am scris, părinților, pentru că L-ați cunoscut pe Cel care este de la început.

Ioan nu adaugă nimic la ceea ce a spus deja în versetul 13. El spune exact același lucru. De ce nu adaugă nimic? Pentru că nu se poate adăuga nimic la punctul culminant al experienței creștine: „Voi L-ați cunoscut pe Cel care este de la început”. „De la început” se referă la întruparea lui Isus aici, pe pământ. Trebuie să fi fost minunat să mergi pe urmele Sale în timp ce El mergea pe nisipurile pământului și să-L vezi în desăvârșirea Sa - Dumnezeu revelat în carne. Este și mai minunat să-L cunoaștem acum ca Cel care a trecut prin moarte, a fost înviat prin gloria Tatălui, S-a înălțat la cer și tronează la dreapta lui Dumnezeu ca mai marele nostru Mare Preot și Mijlocitor.

Nu sunt mulți părinți în credință. Oamenii pot fi foarte bătrâni în Hristos și totuși să nu fie părinți în sens spiritual. Este trist că mulți dintre cei care sunt creștini de ani de zile sunt încă

foarte lumești și știi prea puțin despre adevărata părtășie cu Hristos. Pavel s-a rugat cu ardoare pentru „a-L cunoaște pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui, fiind făcut asemenea cu moartea Lui” (Filipeni 3.10). Această cunoaștere personală a lui Dumnezeu este cea care îl face pe cineva să fie părinte în Hristos. Acesta este apogeul maturității creștine, care se atinge printr-o viață de părtășie intimă cu Hristos.

Tânjește sufletul tău să-L cunoască? Vrei să-L cunoști mai bine pe măsură ce trec anii? Există *un singur mod* în care poți deveni vreodată un părinte în Hristos - trebuie să-L experimentezi. Mulți oameni sunt lămuriți cu privire la anumite doctrine mari sau sunt convinși de locul pe care îl ocupă în dezbaterile dintre fundamentalism și modernism. Ei au idei stricte despre cum ar trebui să se adune poporul lui Dumnezeu și totuși un lucru este foarte evident: ei nu Îl cunosc pe Hristos în această relație intimă care este prezentată aici.

Cum ajungi să cunoști un om? Trăind cu el zi de zi. Cum ajungi să-L cunoști pe Hristos? Trăind în părtășie intimă cu El zi de zi și ani la rând. Ajungi să-L cunoști atunci când El îți stă alături în suferință. Ajungi să-L cunoști atunci când Îl pui pe Hristos pe primul loc și îți găsești principala bucurie și fericire în El. Să-L cunoști pe El! Asta înseamnă să fii un părinte în Hristos. Ioan nu adaugă niciun cuvânt de îndemn. Și de ce? Pentru că nu se mai poate adăuga nimic atunci când Hristos devine singurul subiect al inimii tale. O inimă care este complet predata lui Hristos este eliberată de puterea păcatului, salvată de asemănarea cu lumea și păzită de gelozie, invidie și de tot ceea ce aparține cărnii. Aceste lucruri nu vor fi prezente într-o inimă în care Hristos este totul.

Versetul 14b

În continuare, apostolul își îndreaptă atenția către cei care nu au ajuns la profunzimea experienței pe care au avut-o părinții și totuși sunt creștini puternici. El scrie:

1. Ioan 2.14b: V-am scris, tinerilor, pentru că sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și l-ați învins pe cel rău.

Când le-a vorbit mai înainte, a scris pur și simplu: „Vă scriu vouă, tinerilor, pentru că l-ați învins pe cel rău” (1. Ioan 2.13). Dar acum el dezvăluie secretul acestei biruințe. Ei nu sunt tari în propria lor putere, ci „în Domnul și în puterea tăriei Lui” (Efeseni 6.10). Cu alte cuvinte, ei sunt puternici pentru că „Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în ei”. Mulți dintre noi petrecem cea mai mare parte a săptămânii ocupându-ne exclusiv de lucruri pământești - lucruri care își au justificarea lor. O dată pe săptămână ne adunăm pentru studiul biblic sau pentru închinare și spunem: „Ce încurajator și folositor!” Este ca și cum cineva ar mânca doar o singură masă bună pe săptămână. Aceasta nu este calea de a deveni tare. Suntem întăriți atunci când citim Cuvântul lui Dumnezeu la prima oră a dimineții, medităm la Cuvântul lui Dumnezeu toată ziua și, ca ultimul lucru, studiem Cuvântul lui Dumnezeu seara. Dacă te duci la culcare cu Cuvântul lui Dumnezeu în cap, te vei trezi cu Cuvântul lui Dumnezeu în cap. Cuvântul lui Dumnezeu este cel care ne ferește de puterea vrăjmașului pe tot parcursul zilei. Unii spun: „Nu cred că este posibil”. Dar este posibil, și mulți au dovedit că este posibil. Cineva mi-a spus odată despre un coleg creștin: „Îmi place prietenul tău. Este ca o Biblie umblătoare”. Aceasta se datorează faptului că prietenul meu se hrănea constant cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Am cunoscut un fierar care era atât de hotărât să devină un om al lui Dumnezeu, încât și-a tăiat Biblia în secțiuni și a legat o secțiune cu o bucată de sfoară lângă fierăria sa. Scottea o pagină și o prindea în fața lui, astfel încât să poată citi Cuvântul lui Dumnezeu în timp ce lucra la fierărie. A fost oare de mirare că, trei ani mai târziu, Dumnezeu l-a chemat pe acest om de la fierărie la serviciul creștin activ? Timp de patruzeci de ani a fost un evanghelist care a condus pe mulți la Domnul Isus Hristos. Un alt bărbat, pe care l-am cunoscut, era tipograf. Avea Biblia pe un mic suport în fața lui și, în timp ce lucra la marile prese rotunde, avea inima sa îndreptată spre lucrurile lui Dumnezeu. Citea un verset și se gândea la el în timp ce lucra, apoi citea altul și încă unul și încă unul. Nu a trecut mult timp până când Dumnezeu l-a luat pe acest om de la tiparniță și l-a trimis să predice. El spunea întotdeauna că își primise pregătirea teologică la tipografie.

„Pentru că Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi”. Mulți creștini privesc Cuvântul lui Dumnezeu ca pe ceva care să le ocupe o oră sau două în plus, când nu au altceva de făcut. Dar nu veți crește niciodată în acest fel. Puțina putere pe care o primești în acea oră se consumă atunci când te ocupi cu alte lucruri. Nu vei ajunge nicăieri cu doze mici. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu este cel mai important lucru din viața ta și tot restul este orientat spre El, atunci vei crește și vei deveni un creștin tare.

Versetele 15,16

Lumea îi curtează pe tinerii creștini tari, iar ispitele ei sunt peste tot în jurul lor. Diavolul va face orice pentru a pune piedică unui creștin serios. Există credincioși de care diavolului nu-i pasă. Dar pe cei care sunt pe deplin dedicați lui Dumnezeu, satan îi urmărește cu capcanele și ispitele sale și încearcă să-i împiedice. Când fug de un lucru, el are pregătită pentru ei o altă ispită. Și astfel vine îndemnul:

1. Ioan 2.15,16: Nu iubiți lumea, nici cele din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Pentru că tot ce este în lume: pofta cărnii și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt din Tatăl, ci sunt din lume.

Ce fel de lume este aceasta pe care nu trebuie s-o iubim? Nu este pământul, pentru că el nu are nimic în sine care ar putea face rău sufletelor noastre. Putem iubi natura. Nu trebuie să ne fie frică de o privesc frumoașă sau de o floare frumoasă. Unii creștini au ideea că nu ar trebui să ne bucurăm de natură. I-am spus unuia: „Nu-i așa că este frumoasă o tufă de trandafiri?” El mi-a răspuns: „Nu mă interesează trandafirii; eu nu sunt din această lume”. Aceasta nu este lumea despre care se vorbește în Sfânta Scriptură. Universul este expresia înțelepciunii și bunătății Tatălui.

De vreme ce știu aceasta cu siguranță,
soarele strălucește de două ori mai frumos,
lumea poartă o rochie colorată,
mai splendidă decât am văzut vreodată;
mai strălucitor cântă corul păsărilor,
florile în ploaie sunt strălucitoare,
și pline de bucurie izbucnesc:

Eu sunt al Lui și El este al meu!¹⁰

Domnul a iubit crinii de pe câmp. El atrăgea atenția asupra frumuseților naturii. Ele îi atingeau propriul suflet și El dorea ca poporul Său să vadă în ele dovada înțelepciunii și bunătății Tatălui. Dar ce este atunci lumea, pe care trebuie să o urâm? Este sistemul pe care omul l-a construit pe pământ și în care încearcă să se facă fericit fără Dumnezeu. Sistemul lumii a început de fapt în Geneza, când Cain s-a îndepărtat de prezența Domnului și a construit o cetate (Geneza 4.16,17). Era o lume minunată. Oamenii stăpâneau tot felul de arte, științe, afaceri și plăceri - tot ceea ce îi putea face fericiți fără Dumnezeu. Dar a sfârșit în stricăciune și violență, iar Dumnezeu a trebuit să măture totul cu un potop. Principiile lumii, care au cauzat stricăciunea și violența dinaintea potopului, au fost duse în corabie în inimile unora dintre copiii lui Noe. Aceștia au adus lumea în corabie, iar când au ieșit din potop, au scos lumea din corabie și au reconstruit-o.

Așadar, ce este lumea, pe care Ioan o descrie ca fiind „pofa cărnii și pofa ochilor și trufia vieții”? Când unii se gândesc la lume, se gândesc la lucruri dezgustătoare, josnice și stricate: bordeluri, case de jocuri de noroc și tot felul de violențe. Aceste lucruri oferă puțin, care să atragă inima creștină. Lumea de care creștinii trebuie să se ferească este lumea culturii: lumea care face apel la sensibilitatea noastră estetică. Această lume ar trebui să aibă la fel de puțină atracție pentru creștin ca și lumea stricată și josnică din mahalalele marilor noastre orașe. Nu vă imaginați că sunteți în siguranță și liberi de lucrurile lumești doar pentru că lumea voastră se află în domeniul artelor și al științelor. Chiar și lumea afacerilor poate deveni o mare capcană. Dar voi întrebați: „Nu trebuie să muncim?” Ba da. Isus a spus: „Nu cer să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău” (Ioan 17.15). În toate aceste lucruri, trebuie să ne păzim de răul din lume.

Îmi amintesc că lumea de care a trebuit să mă păzesc cel mai mult ca tânăr creștin a fost lumea literaturii. Îmi plăceau poeziile, eseurile și cărțile ei minunate. Încă le apreciez într-o oarecare măsură. Dar trebuie să-mi amintesc că, dacă aceste lucruri se interpun vreodată între sufletul meu și dragostea mea pentru Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să mă îndepărtez de ele și să-mi dedic timpul și atenția Sfintei Scripturi. La fel se întâmplă și cu orice lucru care se interpune între tine și Domnul tău.

O tânără cu mari abilități muzicale se pregătea să urce pe scena unui concert când Domnul a salvat-o. Într-o zi, ea a spus: „Știți, am făcut o descoperire uimitoare. Dragostea mea pentru muzică stă între sufletul meu și Hristos”. Timp de opt ani, tânăra nu s-a atins de un instrument muzical, deoarece se temea că se va pierde atât de mult în muzică încât nu se va mai putea bucura de lucrurile lui Dumnezeu. Dar a venit momentul în care și-a spus: „Chiar dacă nu mă pot bucura de muzică de dragul ei, o pot folosi ca mijloc de a câștiga sufletele oamenilor”. Și-a dăruit talentul lui Hristos, iar El l-a folosit pentru a câștiga oameni pentru Evanghelie. Indiferent cum arată lumea ta: dacă o depui la picioarele lui Isus și o folosești pentru El, nu trebuie să te temi de ea. Dar nu pune lumea ta mai presus de Isus Hristos.

Pentru unii, o casă frumoasă este „lumea”. Să presupunem că un creștin are puțină bogăție lumească. El locuiește într-o căsuță liniștită și este fericit și mulțumit. Dar apoi Domnul îi încredințează o mulțime de bani și el spune imediat: „Acum trebuie să am o casă mai bună.

Trebuie să trăiesc cu stil. Trebuie să am mobilă superbă și perdele frumoase”. Dar pentru ce? Are el mai mult confort acum? Nu poate mânca decât trei mese pe zi, nu poate dormi decât într-un singur pat și nu poate sta decât pe un singur scaun la un moment dat. Dar el simte că trebuie să impresioneze oamenii. El este îndrăgostit de „ceea ce este în lume” (1. Ioan 2.15).

Chiar și frumusețea fizică se poate interpune între tine și Hristos și se poate dovedi a fi „lumea”, dacă nu ești atent. „Pentru că tot ce este în lume: pofta cărnii și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt din Tatăl, ci sunt din lume” (1. Ioan 2.16).

Ce este „trufia vieții”? Este aroganța vieții, încercarea de a face impresie asupra celorlalți. Este stima de sine excesivă în ochii lumii. Uneori mă gândesc că, dacă creștinii ar investi două treimi din banii pe care i-au investit într-un conac în această lume în predicarea Evangheliei în lumea pierdută, ar avea un conac mult mai frumos în lumea eternă. Într-o zi, mergeam pe stradă cu un prieten. Când mi-a arătat o anumită casă, mi-a spus: „Există o tragedie teribilă asociată cu această casă. Un bărbat a construit această casă măreață pentru frumoasa lui soție și, dintr-o dată, ea a murit. Iată o casă în care s-au investit mulți bani, dar a avut loc o sinucidere în familie și acum nimeni nu mai vrea să locuiască în ea.” Nu există o bucurie reală în aceste lucruri. Ca și creștini credincioși, bucuria noastră în Hristos este singura bucurie care durează pentru totdeauna. Bucuria noastră este în lucrurile care nu trec niciodată și, totuși, este trist să ne gândim că putem fi atât de nebuni și să investim atât de mult în ceva care este trecător și care ne va lăsa nemulțumiți și nefericiți în cele din urmă.

Versetul 17

1. Ioan 2.17: Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne pentru eternitate.

În ascultarea de voia lui Dumnezeu există o bucurie durabilă și o fericire fără sfârșit. Având în vedere acest fapt, cine nu ar spune:

Luați lumea, dar dați-mi-L pe Isus,
El este bucuria mea cea mai mare;
Dragostea Lui rămâne veșnică,
neschimbată pentru totdeauna.¹¹

Ai făcut alegerea? În calitate de credincios, ai făcut prima alegere atunci când te-ai îndepărtat de păcat și te-ai întors la Hristos. Ți-ai făcut următoarea alegere? Te-ai întors de la lume la Hristos? Sunt mulți care s-au încrezut în Isus ca Salvator al lor de la judecată, dar nu au ajuns niciodată să-L cunoască. Ei nu au învățat niciodată să trăiască cu El în părtășie binecuvântată.

Nimeni nu poate pune vreodată această lume sub picioarele sale, până când nu a găsit o lume mai bună în cer. Când inima ta este unită cu Hristos în această lume eternă, este ușor să te supui îndemnului: „Nu iubiți lumea, nici cele din lume” (1. Ioan 2.15).

Copilașii lui Dumnezeu - privilegiile și pericolele lor (versetele

18-27)

Am văzut că, atunci când Duhul Sfânt S-a adresat familiei lui Dumnezeu, El a împărțit-o în trei clase, în funcție de măsura creșterii lor în har. Am luat deja în considerare ceea ce Domnul are de spus părinților în Hristos și tinerilor. Acum ajungem la mesajul Său către copilașii lui Dumnezeu.

Versetul 18

1. Ioan 2.18: Copilașilor, este ceasul din urmă și, după cum ați auzit că vine Antihrist, chiar acum s-au ridicat mulți antihriști; de aici cunoaștem că este ceasul din urmă.

Cuvântul tradus prin „copilași” în versetul 18 în traducerea King James este, așa cum am menționat deja, foarte diferit de cuvântul tradus prin „copilași” în prima parte a versetului 12. Acolo este o expresie de afecțiune și se referă la toți cei care se nasc în familia lui Dumnezeu, la toți copiii Săi dragi, care se află în diferite stadii ale dezvoltării lor spirituale. Dar aici termenul îi include nu numai pe cei care sunt salvați de curând, ci și pe cei care au fost salvați de ani de zile, dar care nu au fost bine hrăniți sau zidiți în Hristos. Deși ar trebui să se numere printre cei mai maturi din punct de vedere spiritual, ei sunt încă copiii mici ai lui Dumnezeu. Acești credincioși imaturi trec printr-o lume în care există multe influențe negative, care încearcă să-i îndepărteze de simplitatea care este în Hristos. De aceea, apostolul i-a avertizat imediat și, în mod interesant, i-a avertizat și cu privire la duhul lui Antihrist: „Și, după cum ați auzit că vine Antihrist, chiar acum s-au ridicat mulți antihriști; de aici cunoaștem că este ceasul din urmă.” Ioan este singurul autor care folosește termenul de *Antihrist*. Alți termeni folosiți în Scriptură sunt: „păstorul cel netrebnic” (Zaharia 11.17); cel care „vine în numele său” (Ioan 5.43); „omul păcatului” și „fiul pieirii” (2. Tesaloniceni 2.3); „cel fărădelege” (2. Tesaloniceni 2.8) și „falsul profet” (Apocalipsa 16.13; 19.20; 20.10). Acești termeni descriu una și aceeași persoană, care va apărea în timpul necazului cel mare și va conduce creștinismul și iudaismul apostat și mai departe de Dumnezeu decât este deja cazul.

Antihristul nu a apărut încă, dar duhul lui Antihrist este în lume, deoarece „chiar acum s-au ridicat mulți antihriști” (1. Ioan 2.18). „Duhul lui Antihrist” (1. Ioan 4.3) constă în a pune omul în locul lui Dumnezeu și al Hristosului Său. Este închinarea la sine sau umanismul. Copilașii trebuie să fie avertizați împotriva acestuia. Cu regret, mulți dintre susținătorii acestor sisteme profane pretindeau odinioară că sunt creștini. Își ocupau locul la masa de aducere aminte, se împărtășeau în exterior cu poporul lui Dumnezeu, erau botezați. Între timp, însă, au întors spatele creștinismului și Sfintei Scripturi. Ei neagă sângele prețios, pe care îl mărturiseau cândva. Scriptura spune: „Oile Mele aud glasul Meu, și Eu le cunosc și ele Mă urmează. Și Eu le dau viață eternă; și nicidecum nu vor pieri niciodată și nimeni nu le va smulge din mâna Mea” (Ioan 10.27,28). Deci, cum trebuie să-i considerăm pe oamenii care, ani de zile, păreau la fel de autentici ca toți ceilalți credincioși mărturisitori, dar care acum „socotesc necurat sângele legământului prin care au fost sfințiți și L-a insultat pe Duhul harului” (Evrei 10,29) și batjocoresc dragostea lui Isus? Răspunsul este: ei „nu erau dintre noi; pentru că, dacă ar fi fost dintre noi, ar fi rămas cu noi” (1. Ioan 2.19).

Versetul 19

Îmi amintesc cum mi-a fost zguduită inima [după Primul Război Mondial] când am citit despre unul dintre marii noștri predicatori americani, care era mare prin abilitățile sale, prin înțelegerea culturii și prin darurile sale retorice, dar nu știa nimic despre harul mântuitor al lui Dumnezeu. După ce a fost în Europa și a avut experiențele sale în tranșee, el a aruncat la gunoi doctrina ispășirii prin sânge prin jertfa prețioasă a Domnului nostru Isus Hristos, a abandonat doctrina dumnezeirii lui Hristos și și-a bătut joc de nașterea Sa din fecioară și învierea Sa. Cum a putut un predicator atât de mare să respingă aceste adevăruri? Nu trebuie să ghicim, pentru că însuși Duhul Sfânt ne dă răspunsul în versetul 19:

1. Ioan 2.19: Dintre noi au ieșit, dar nu erau dintre noi; pentru că, dacă ar fi fost dintre noi, ar fi rămas cu noi; ci ca să se arate că nu toți sunt dintre noi.

Ieșirea lor a arătat că nu erau credincioși adevărați. Ei purtau un nume creștin, au intrat într-o biserică creștină, au fost botezați în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh și au luat pâine și vin la Masa Domnului. Dar El, care nu vede cum văd oamenii, a spus: „Mâna celui care Mă vinde este cu Mine la masă” (Luca 22.21). El știa cine era cu adevărat Iuda și de aceea a spus: „Nu v-am ales Eu pe voi, cei doisprezece? Și unul dintre voi este un diavol” (Ioan 6.70). Iuda nu a fost niciodată altceva.

Dumnezeu știe cine sunt cei nedrepti din poporul Său astăzi. El îi cunoaște pe toți cei care se amestecă în poporul lui Dumnezeu, care mărturisesc Numele lui Hristos, dar care nu au cunoscut niciodată binecuvântarea harului reînnoitor; care nu s-au aplecat niciodată în pocăință în fața crucii lui Hristos; care nu au fost niciodată spălați de păcatele lor prin sângele prețios al Mântuitorului. Cel mai greu lucru din lume este să încerci să trăiești ca un creștin atunci când nu ai o viață creștină. Ar fi mai ușor pentru un animal de pe câmp să se instaleze într-un conac și să încerce să trăiască o viață de milionar decât pentru un păcătos nenăscut din nou să încerce să trăiască o viață de creștin. „Trebuie să fiți născuți din nou” (Ioan 3.7). „Dacă cineva nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3.3). Astfel, Ioan a scris despre oameni care se amestecau cu creștinii credincioși și care, în exterior, semănau cu ei, dar a spus despre ei: „Ei nu erau dintre noi”. Ei nu erau autentici.

O, fie ca fiecare dintre noi să ne examinăm inimile înaintea lui Dumnezeu și să ne întrebăm: Mi-am pus cu adevărat păcatele în lumina crucii lui Hristos? M-am întors cu adevărat la Dumnezeu în pocăință, mi-am mărturisit vina, mi-am recunoscut nedreptatea și m-am refugiat în speranța care mi-a fost dată în Evanghelie? Arăt eu semnele unui suflet născut din nou? Îmi iubesc eu frații și surorile? Iubesc poruncile lui Dumnezeu? Este Cuvântul lui Dumnezeu prețios pentru mine și mă bucur să mă hrănesc cu El? Este bucuria mea să-L slujesc pe Domnul, sau aceste lucruri îmi sunt împovărătoare? Sunt convins, și spun aceasta cu dragoste, că există zeci de mii de oameni astăzi ale căror nume se află în registrele bisericii, dar care nu au fost niciodată înscrși în Cartea Mielului. Există zeci de mii de oameni care se străduiesc să ducă o viață creștină și care eșuează cu desăvârșire, pentru că nu sunt încă născuți din nou.

Dacă va avea loc o mare trezire în această țară, una dintre primele dovezi va fi că oamenii care au folosit numele de creștini și care pretind că sunt lucrători creștini vor afla că ei înșiși nu au fost niciodată mântuiți. Ei vor ceda în fața lui Dumnezeu și își vor mărturisi păcatele și își

vor condamna nedreptatea și egoismul. Cât de teribil este să afli adevărul abia în ziua judecării, când este prea târziu pentru a corecta rătăcirea!

Ioan a scris despre acești ipocriți: „Au ieșit dintre noi ... ca să se arate că nu toți sunt dintre noi” (1. Ioan 2.19). De îndată ce au ieșit, au devenit cei mai mari adversari ai celor care apărau adevărul lui Dumnezeu. Nu există nimeni care să urască Evanghelia la fel de mult ca persoana care s-a numit cândva mântuită, dar care apoi s-a întors la o viață de păcat, pentru că mărturisirea sa nu corespundea adevărului. Aceștia au fost antihriștii despre care Ioan i-a avertizat pe copilașii din zilele sale.

Versetele 20,21

Cum ar trebui copilașii să se protejeze de acești învățători falși? Să ne uităm la versetele 20 și 21:

1. Ioan 2.20,21: Dar voi aveți ungera de la Cel Sfânt și știți toate. V-am scris nu pentru că nu știți adevărul, ci pentru că îl știți și pentru că nici o minciună nu este din adevăr.

El a spus: voi „știți toate” - nu neapărat fiecare detaliu, dar într-un fel. Îl aveți trăind în voi pe Cel care știe totul și, prin urmare, nu trebuie să fiți măturați de nicio rătăcire. Ce au tinerii credincioși ca resursă? Ei au Duhul lui Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu. Ei au Cuvântul lui Dumnezeu în inimile lor și Duhul lui Dumnezeu locuiește în ei pentru a le deschide adevărul. Când vin oameni cu învățăturile lor false, care neagă sângele ispășitor sau dumnezeirea lui Hristos sau pun accentul pe performanțele umane, tinerii în Hristos se pot întoarce la Cuvântul lui Dumnezeu, iar Duhul lui Dumnezeu care locuiește în ei le deschide Cuvântul și îi ferește de rătăcire.

Un cunoscut pastor englez a povestit că într-o seară, pe când se pregătea să se culce, s-a auzit o bătaie la ușa lui. Când a coborât scările, a găsit la ușă o fetiță sărmană și decompătimit, udă leocă. Ea venise prin furtună și a întrebat: „Sunteți preotul?” – „Da”, a spus el, „eu sunt”. În timpul acela el era unul care întorsese spatele simplității Evangheliei. „Vreți, vă rog, să veniți să o duceți pe mama acasă?”, a întrebat ea. Pastorul i-a răspuns: „Tocmai mă pregăteam să mă duc la culcare și, în plus, nu se cuvine să ies pe vremea asta și să o aduc pe mama ta acasă. Dacă este beată, poți chema un polițist să o ia. El are haina lui de ploaie și este pregătit pentru furtună.” – „O, nu”, a spus fetița, „nu înțelegi! Mama mea nu este în furtună și nu este beată. Ea este pe moarte acasă și se teme de moarte. Îi este teamă că va fi pierdută pentru totdeauna. Vrea să meargă în rai și nu știe cum, așa că i-am spus că voi chema un preot să o ducă acasă.” El a întrebat-o unde locuiește și ea i-a povestit despre un cartier atât de stricat încât oamenii decenti nu mergeau acolo nici măcar în timpul zilei fără escortă de poliție. „Ei bine”, a spus el, „nu pot să mă duc acolo în seara asta”. S-a gândit în sinea lui: „Mi-ar distruge reputația dacă aș fi văzut în acel cartier în mijlocul nopții cu o fată ca ea. Nu, nu pot să mă duc. Sunt preotul unei biserici mari și importante. Ce ar crede congregația mea dacă ziarul ar relata acest fapt?”. Fetei i-a spus: „Îți spun ce să faci. Du-te jos și ia-l pe omul care conduce *Rescue Mission*. El te va ajuta cu plăcere”. S-a simțit rușinat când a spus acesta, dar a hotărât că reputația lui trebuia să fie apărată. „Poate că este un om bun”, a răspuns fata, „dar nu-l cunosc. I-am promis mamei mele că voi găsi un preot adevărat

și vreau să veniți și să o duceți acasă. Vă rog veniți repede, e pe moarte”. – „Nu am putut suporta rugămintea din acei ochi”, a mărturisit preotul. I-a fost rușine și i-a spus: „Foarte bine, voi veni”. A urcat scările, s-a îmbrăcat și și-a pus haina de ploaie.

Apoi fata l-a condus prin oraș, în cartierul sărac, într-o casă veche, a urcat o scară șubredă și, printr-un coridor lung și întunecat, a ajuns într-o cameră mică unde zăcea biata femeie. „L-am găsit pe preotul celei mai mari biserici din oraș”, a spus fata. „O să te ducă acasă. Nu a vrut să vină, dar este aici. Spune-i ce vrei și fă exact ce-ți spune el”. Femeia s-a uitat în sus și a spus: „O, domnule, puteți face ceva pentru o biată păcătoasă? Toată viața mea am fost o femeie rea și voi merge în iad. Dar eu nu vreau să merg acolo. Vreau să fiu salvată și să merg în rai. Spuneți-mi ce pot face”. Predicatorul a povestit cum stătea acolo, privind acea biată față speriată și gândindu-se: Ce am să-i spun? Am predicat în propria mea biserică despre mântuirea prin caracter bun, cultură etică¹² și purificare. Dar nu-i pot vorbi despre mântuirea prin caracter bun, pentru că ea nu are unul. Nu-i pot vorbi despre mântuirea prin cultura etică, pentru că nu este timp pentru asta și, în plus, probabil că nu ar ști la ce mă refer. Nu-i pot vorbi despre mântuire prin purificare, pentru că ea este deja prea departe pentru a fi purificată. Atunci mi-a venit un gând: de ce nu i-aș spune ceea ce mama mea mi-a spus întotdeauna? E pe moarte și nu-i poate face rău, chiar dacă nu-i va face niciun bine. Așa că a spus: „Sărmana mea femeie, Dumnezeu este foarte milostiv, iar Biblia spune: «Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă»”.

Ea a răspuns: „Și asta este scris în Biblie? Dumnezeule! Asta ar trebui să mă ajute să intru în rai. Dar, domnule, păcatele mele! Cum rămâne cu păcatele mele?” Pastorul a spus că era uimitor cum își amintea versetele pe care le învățase cu ani în urmă și pe care nu le folosisese niciodată. El i-a spus femeii: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curăță de orice păcat” (1. Ioan 1.7). „Toate păcatele?”, a întrebat ea. „Chiar spune că sângele mă curăță de toate păcatele? Asta ar trebui să mă ducă acolo”. – „Vrednic de încredere este cuvântul și demn de toată primirea, că Hristos Isus a venit în lume ca să-i mântuiască pe păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu” (1. Timotei 1.15). „Ei bine”, a spus ea, „dacă cel dintâi dintre păcătoși intră, pot să intru și eu. Rugați-vă pentru mine!” El a îngenuncheat și s-a rugat cu biata femeie și a dus-o acasă, iar în timp ce o ducea acasă, s-a dus el însuși acasă. Acești doi bieți păcătoși, preotul și prostituata muribundă, au fost salvați împreună în acea cămăruță.

Mesajele care nu conțin nimic care să ajute un păcătos sărman, vinovat și condamnat la iad sunt o urâciune în ochii lui Dumnezeu! Dar, slavă Domnului, El le-a dat micilor Săi copii Duhul Sfânt care să-i conducă, să-i îndrume, să-i instruiască și să le deschidă adevărul. Iar prin adevăr ei sunt protejați de puterea răului.

Versetele 22,23

Apoi citim:

1. Ioan 2.22: Cine este mincinosul, dacă nu cel care tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acesta este Antihristul: cel care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul.

Ioan continuă cu cuvinte tăioase:

1. Ioan 2.23: Oricine Îl tăgăduiește pe Fiul nu Îl are nici pe Tatăl. *Cine Îl mărturisește pe Fiul Îl are și pe Tatăl.*

Cuvintele scrise cu italice în traducerea noastră King James reprezintă în general cuvinte care nu se găsesc în greacă, dar de la traducerea Noului Testament în 1611, au fost descoperite multe alte manuscrise care conțin toate aceste cuvinte.

Versetele 24,25

1. Ioan 2.24: Cât despre voi, ce ați auzit de la început să rămână în voi. Dacă va rămâne în voi ce ați auzit de la început, veți rămâne și voi în Fiul și în Tatăl.

Dacă Evanghelia nu a pus stăpânire pe inima ta, într-o zi te vei îndepărta, așa cum s-au îndepărtat și alții.

Versetul 25

1. Ioan 2.25: Și aceasta este promisiunea pe care El ne-a dat-o: viața eternă.

(Ironside nu dă nicio explicație).

Versetele 26,27

1. Ioan 2.26,27: V-am scris acestea despre cei care vă abat. Și, cât despre voi, ungerea pe care ați primit-o de la El rămâne în voi și nu aveți nevoie să vă învețe cineva; ci, după cum aceeași ungere vă învață despre toate, și este adevărată și nu este o minciună și, după cum v-a învățat ea, veți rămâne în El.

Ei nu depindeau de înțelepciunea omenească, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu le-a fost deschis de Duhul Sfânt.

Deci aceasta este mângâierea, sprijinul și protecția copiilor mici ai lui Dumnezeu. Poate că ei nu știu foarte multe, dar Îl cunosc pe Hristos. Ei au Duhul Sfânt care locuiește în ei și au Cuvântul lui Dumnezeu care îi învață. Fie ca noi toți să învățăm să apreciem ceea ce Dumnezeu ne-a încredințat cu bunăvoință.

Arătarea lui Hristos (versetele 28,29)

Versetul 28

1. Ioan 2.28: Și acum, copiilor, rămâneți în El, ca, dacă Se va arăta El, noi să avem îndrăzneală și să nu fim dați de rușine dinaintea Lui la venirea Sa.

În versetul 28 (ca și deja în versetul 12), Ioan folosește din nou expresia „copii dragi” [în greacă] pentru a se adresa întregii familii a lui Dumnezeu, indiferent de maturitate și vârstă. El scrie: „Și acum, {dragii} copii, rămâneți în El”. A rămâne în El înseamnă a trăi în părtășie cu El. *Una* este să fii în El sau să ai viață în El. Dar este altceva să rămâi în El sau să te bucuri de părtășia cu El. Sunt mulți care au viață în Hristos, dar nu sunt fericiți în prezența Lui. Aceștia permit ca în viața lor să intre ceva care împiedică părtășia.

Știm ce se întâmplă într-o familie. Când copiii sunt în armonie cu tatăl și mama lor, ei le dau părinților lor mulțumire și există pace, bucurie și părtășie. Cu toate acestea, dacă unul dintre copii nu se armonizează cu restul familiei și este rebel, neascultător și nerecunoscător într-un fel sau altul, se creează o barieră între acest copil și părinți. Nu că părinții îl iubesc mai puțin pe copil din această cauză, dar ei recunosc faptul că prin comportamentul lui sau al ei perturbă comuniunea. La fel se întâmplă și cu copiii lui Dumnezeu. Ioan spune: „Și acum, copiilor, rămâneți în El, pentru ca, atunci când Se va arăta El, noi să avem îndrăzneală și să nu fim dați de rușine dinaintea Lui la venirea Sa” (1. Ioan 2.28).

La arătarea Domnului nostru Isus Hristos ni se va da răsplata: „Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum va fi fapta lui” (Apocalipsa 22.12). În 2. Corinteni 5.10 citim: „Pentru că noi toți trebuie să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos” Apostolul Ioan a dorit ca, atunci când va veni ziua judecății, „să avem îndrăzneală și {noi} să nu fim dați de rușine înaintea Lui”. Observă pronumele *noi*. El se adresează copiilor și, prin urmare, ne-am așteptat ca el să spună: „Pentru ca, atunci când Se va arăta, {voi} să aveți îndrăzneală și să nu vă rușinați înaintea Lui, când va veni”. Dar el vorbea ca un slujitor al lui Hristos, adresându-se celor pe care fie îi condusesese la Hristos, fie pe care dorea să-i ajute pe căile lui Dumnezeu. El a vorbit în numele tuturor slujitorilor lui Hristos când s-a adresat întregului popor al lui Dumnezeu, spunând, de fapt, „Suntem responsabili și avem un sentiment enorm de responsabilitate față de voi”. Un alt apostol a vorbit despre slujitorii lui Hristos ca având o mare responsabilitate, spunând: „ei veghează asupra sufletelor voastre, ca unii care vor da socoteală; pentru ca să facă aceasta cu bucurie, și nu suspinând, pentru că aceasta ar fi nefolositor pentru voi” (Evrei 13.17).

Îmi amintesc că, în urmă cu câțiva ani, am încercat să vorbesc despre 1. Ioan 2.28 într-o sală arhiplină în Detroit. După ce am dat drumul auditorilor la sfârșitul adunării, am văzut o tânără femeie care se împingea din partea stângă a adunării în partea dreaptă. S-a aruncat plângând în brațele unei femei creștine drăguțe și a spus: „Oh, doamnă M., mă veți ierta? Puteți să mă iertați?” Femeia a încercat să o calmeze și să o liniștească, spunându-i: „Nu eu sunt cea care trebuie să te ierte. Dacă ai păcătuit, atunci ai făcut-o împotriva Domnului. Du-te la El”. – „Oh”, a spus tânăra femeie, „dar dumneavoastră m-ați condus la Hristos. Ați fost învățătorul meu de la școala de duminică și ați încercat să mă încurajați. Eram atât de fericită ca tânără creștină, iar apoi m-am îndrăgostit de un bărbat nemântuit. M-ați avertizat că nu era corect pentru o fată creștină să facă aceasta. M-ați avertizat în legătură cu jugul nepotrivit, dar m-am gândit că în curând îl voi face să se răzgândească și va deveni creștin. Dar nu a fost așa. El m-a îndepărtat de Biserica lui Dumnezeu și m-a dus în lume. Aceasta este prima adunare la care am participat în ultimele luni. Am fost la teatru și la dans cu el și am pierdut legătura. Nu mi-am dat seama niciodată cât de rușine vă va fi de mine în fața scaunului de judecată al lui Hristos. Vreau să fiu în pace cu Dumnezeu”. Am văzut cum această femeie dragă a dus-o într-

o cameră alăturată pentru un timp de rugăciune. Când s-au întors afară, fețele lor radiau.

Una este să vii la Hristos. Dar este altceva să te porți în așa fel încât cei care te-au condus la Hristos și au vegheat asupra sufletului tău să poată da socoteală cu bucurie în acea zi măreață. Uneori, chiar și aici, pe pământ, m-am simțit puțin rușinat. Am mers în anumite locuri și am întâlnit pe cineva care nu părea a fi un creștin credincios. Atunci cineva mă întreba: „Nu-l cunoști pe acesta și pe acela?” – „Nu sunt sigur că-l cunosc”, am răspuns. „Ei bine, el este unul dintre convertiții tăi”. Știu ce vrei să spunei, că el a mărturisit că s-a întors la Dumnezeu într-unul din serviciile mele de vestire a Cuvântului, dar el nu a trăit pentru Hristos. Nimic nu-i dă unui adevărat slujitor al lui Hristos o bucurie mai mare după convertirea păcătoșilor decât să-i vadă pe cei pe care i-a câștigat pentru Mântuitorul glorificându-L pe Mântuitorul în viața lor.

Îți amintești când te-ai încrezut prima dată în Hristos? Ce ai făcut de atunci? Ce a produs Domnul în viața ta? Ai cochetat cu lumea, ai încercat să faci echilibrică? Nu poți face asta fără să te rătăcești. Dacă ai fost răscumpărat pentru Dumnezeu prin sângele prețios al lui Hristos și ai fost născut din nou prin harul Duhului Său Sfânt, atunci lasă-L să scoată ce e mai bun din viața ta. Rămâi în El. Atunci, în ziua care va veni, când slujitorii lui Hristos vor veni înaintea scaunului de judecată pentru a fi răsplățiți potrivit cu serviciul lor, nu va trebui să le fie rușine de tine. Să ne gândim doar la D.L. Moody stând înaintea Domnului și spunând: „Doamne, iată-mă, pe mine și pe copiii pe care mi i-ai dat”, iar apoi să ne gândim la unii dintre acești convertiți stând acolo și spunându-și: „Ah, cât mi-aș dori să fi trăit mai mult conform cu ceea ce m-a învățat dragul meu tată în Hristos”.

Versetul 29

În versetul 29, Ioan ne amintește ce ar trebui să-i caracterizeze pe cei care sunt născuți din Dumnezeu:

1. Ioan 2.29: Dacă știți că El este drept, să cunoașteți că oricine practică dreptatea este născut din El.

Nu te mulțumi să spui: „M-am încrezut în Hristos și am devenit în El dreptatea lui Dumnezeu” [compară cu 2. Corinteni 5.21]. Atunci când Dumnezeu justifică o persoană prin credință, El o îndreptățește prin lucrarea Duhului Său Sfânt. El nu îi justifică pe oameni prin credință și apoi îi lasă într-o stare nejustificată. Oricine este născut din Dumnezeu face dreptate, iubește dreptatea și se străduiește să umble în dreptate. Haideți să ne testăm pe noi înșine prin unele dintre aceste pasaje, pentru a vedea dacă ne declarăm creștini, chiar dacă nu am experimentat niciodată dreptatea.

Tradus de la: [Der erste Brief des Apostels Johannes \(2\)](#)
Titlul original: „Chapter Two – Living In God’s Light”
din *Addresses on the Epistles of John*, Neptune, NJ (Loizeaux Brothers) 1931
Quelle: <https://plymouthbrethren.org>

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Nota redacției: tradus din cântarea „Upon a live I have not lived” de Horatius Bonar (1808–1889): *Upon a life I have not lived, / upon a death I did not die, / another's life; another's death, / I stake my whole eternity.*

[2] Nota redacției: tradus din cântarea „It is finished” de James Proctor (1826–1860): „It is finished!” yes indeed, / finished ev'ry jot: / Sinner, this is all you need – / Tell me, is it not?

[3] Nota redacției: tradus din cântarea „I hear the accuser roar” (1937) de Samuel Whitelock Gandy (1780–1851): *I hear the accuser roar, / of ills that I have done; / I know them well, and thousand more; / Jehovah findeth none.*

[4] Nota redacției: tradus din cântarea „Many Sons to Glory Bringing” de Mary Bowley (1813–1856): *Though the restless foe accuses, / sins recounting like a flood, / every charge our God refuses: / Christ has answered with his blood.*

[5] În traducerea King James stă scris: *Because the darkness is past*: „Pentru că întunericul a trecut”.

[6] Nota redacției: din cântarea „Ich hörte Jesu Freundesruf”. Titlul original: „I heard the voice of Jesus say”, autor Horatius Bonar (1808–1889): *I heard the voice of Jesus say, / „I am this dark world's light; / look unto Me, thy morn shall rise, / and all thy day be bright.“ / I looked to Jesus, and I found / in Him my star, my sun; / and in that light of life I'll walk, / till trav'ling days are done.* Traducere în germană de Ernst Heinrich Gebhardt (1832–1899). Sursa: www.liederindex.de.

[7] Nota redacției: tradus din cântarea „My Hope is built on nothing less” de Edward Mote (1797–1874): *On Christ the solid rock I stand, / all other ground is sinking sand.*

[8] Nota redacției: tradus din cântarea „There is a fountain filled with blood” de William Cowper (1731–1800): *Sinners plunged beneath that flood, / lose all their guilty stains.*

[9] Nota redacției: tradus din cântarea „Will you go” de Richard Jukes (1804–1867): *My old companions, fare you well, / I cannot go with you to hell; / I mean with Jesus Christ to dwell, / I will go.*

[10] Nota redacției: din cântarea „Ich bin Sein und Er ist mein!” (1876; Cântarea Cântărilor 66 din cartea de cântări *Rettungsjubel*). Titlul original „I am His, and He is mine” și descinde de la George Wade Robinson (1838–1877): *Heav'n above is softer blue, / earth beneath is sweeter green! / Something lives in ev'ry hue / christless eyes have never seen: / birds with gladder song o'overflow, / flow'rs with deeper beauties shine, / since I know, as now I know, / I am His, and He is mine!* Traducerea textuală: *Cerul de sus este un albastru blând, / pământul de jos este un verde plăcut! / Există ceva în fiecare culoare / pe care ochii fără Hristos nu l-au văzut niciodată: / păsările cântă cântece mai vesele, / florile strălucesc cu o frumusețe mai profundă, / de când știu, așa cum știu acum, / că eu sunt al Lui și El este al meu!*

[11] Nota redacției: din cântarea „Nimm die Welt, doch gib mir Jesus!” von Fanny J. Crosby (1820–1915). Textul original în engleză: *Take the world, but give me Jesus, / all its joys are but a name; / but his love abides forever, / through eternal years the same.* Quelle: www.liederindex.de.

[12] Nota editorului: Vezi articolul din Wikipedia despre [Ethische Bewegung](#) (articol în limba germană).